

Chorvátsko

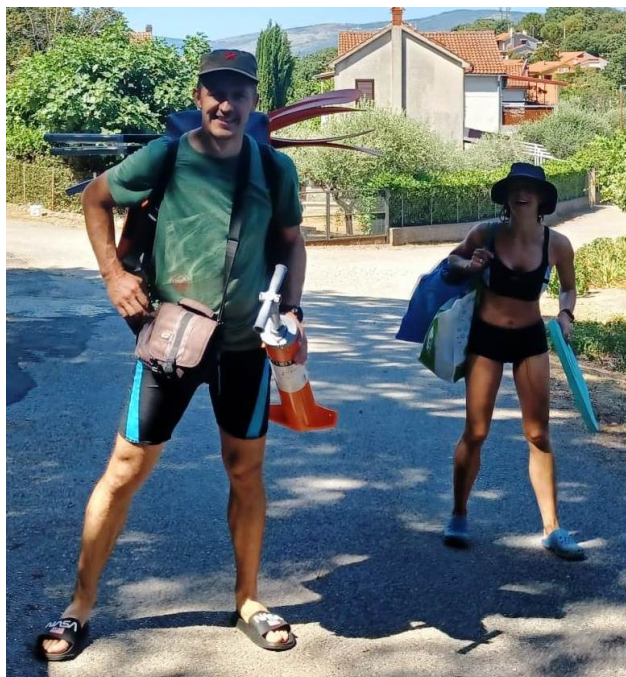
Posledné týždne boli náročné ako v škole, tak aj v práci. Slávi zmenil pozíciu na „kúzelníka“ a predstavenstvo od neho chce riešenia, ktoré majú zachrániť projekt za minimálne náklady a čas. Atmosféra sa zhusťuje, nervozita rastie. A tak mi v piatok 24. júna, večer tato oznámil, že hneď po ukončení školy ideme do Chorvátska. Našiel pekné ubytko na ostrove Cres, hore pri Istrijskom polostrove, aby sme nestrávilí veľa času na ceste.

Ešte noc predtým sme stihli svadbu Slavovho kolegu Maurízia a Dášky. Konala sa v Oponickom zámku a dobre sme si zatancovali. Teda, zatancovali by sme si aj viac, ak by bolo viac hudby☺

mori trvala iba 20 minút a deti boli unesené. Milla neustále vravela, ako hneď skočí do vody. Do „nášho“ domu to boli iba 2 minúty od prístavu, a keďže ešte nebol uprataný, zakotvili sme na pláži. Neveliká asi 200 metrov dlhá a 30 metrov široká), kamenistá, vytvárala nádhernú priehľadnú vodu, od najbledšej až po azúrovú modrú. Iba na chvíľku som si ľahla na teplé okruhlíky a pár si ich položila na nohy. Jasne, že som sa podľa tohto úžasného lienkového vzoru aj opálila (inak som sa ho nezbavila celú dovolenku). Hneď som všetkých hrubo ponatierala a pokračovali v šantení. S Gwen sme

Vyrazili sme o 2:00, v sobotu 2. júla. O 9 hodine sme už boli v prístave, odkiaľ odchádzala kompa na ostrov. Spravili sme veľký nákup a zaparkovali do radu áut čakajúcich na prichádzajúci kompu. Vypľula 118 áut. Pekne sme si ich všetci hromadne spočítali. Nechápali sme, kam sa vmestili. Plavba po tyrkysovom

zalomili v hamaku. Večer je rýchly. Gwen bolí hlava od únavy, tak dostáva liek a zalomí. Ako aj ostatní. Sme zmorení.

Nedeľa s cvrčkami

Ráno ma zobudil kolega, ktorý v chvate zháňal školiace materiály pred odchodom ku klientovi do Chorvátska. Vonku cvrlikali cvrčky a vnútri deti. Boli pripravené ísť na pláž. Naložili sme čln, hamak, deku, uteráky a všetky tie dôležité veci, bez ktorých sa nedá ísť na pláž a vyrazili sme našu kamienkovú pláž. Je vraj najkrajšia na ostrove. Páči sa mi, že tu je len pár ľudí. Každý má svoju zónu.

Už sme mali svoje miesto, kde sa dal zavesiť hamak. Deti potrebovali vydržať päť minút, aby im vsiakol krém. Slnko je silné a aj 50 faktor má čo robiť, aby sme sa nespálili. A potom sme ich z vody už nedostali. Spravili sme pár výjazdov loďkou do okolitých zátok. Millu sme strašili žralokmi a vrieskala ostošesť. V ten týždeň sme spolu jeden večer pozerali film o bielom žraloku. V Jadranskom mori je

47 druhov žralokov. Sem-tam sa sem zatúla nejaký ten dravší, no ostatné sú neškodné. Millu to nijak neupokojilo.

Odchádzali sme až navečer. Pozvali sme našich hostiteľov na víno. Priniesli so sebou deti, ktoré si spolu zahrali Uno. Síce nehovorili spoločnou rečou, ale po 10 minútach bolo od stola počuť smiech a vravu. Našli spoločnú reč.

My sme medzitým preberali situáciu v Chorvátsku. Okolo nás cupitali srnky. Priniesli ich na ostrov v 90-tych rokoch a premnožili sa. Plachosť im ostala, ale spoliehajú sa na vodu od ľudí, ktorí im dávajú na cesty kýble.

Pondelok Auntie a Pampúšik

Zobudil nás buchot na dvere po 7h. Auntie Zuzka a Jankom stihli skorý trajekt a s nabaleným autom sa zaparkovali pred domom. Vyložili jedlo a rovno sa hodili do postele. Potrebovali si pár hodín pospať. Ja som medzitým zapla počítač, keďže som na homeoffice. Do 11. hodiny som poriešila všetko najdôležitejšie. Deti si spravili úlohy z letnej školy a začala som chystať obed. Zuzka s Jankom v posteliach nevydržali dlho. Vyliezli trochu pokrčení, ale dobre naladení.

Pláž ich lákala. O chvíľu sme tam boli už všetci spolu s paddlebordom. Deti striedavo cestovali na čln alebo paddleborde, viseli zo stromov, alebo sa hojdali v hamakoch.

Aj deti od hostiteľov prišli na pláž a Gwen mala na pár hodín zábavu prevažne v nafukovacom ananáse. Arlie sa dal do skúmania pobrežia a prevracal aj skaly. Našiel jediná hviezdicu, ktorú sme tu za tento čas videli. Bol na seba hrdý a neskôr, keď sa pokochal, šiel ju pekne schovať na miesto, kde ju nik nemal nájsť. Milla po tretej už šla do domu, mala spálený chrbát, i keď sa neustále natierala. Doma sadla k matike na prijímačky a sedela pri nej až do večera. Je rozhodnutá sa dostať na gymnázium Bilikova.

Večeru sme mali objednanú v kopcoch v reštaurácii. Vybrali sme sa tam so Slavim cez les. Trvalo nám to takmer hodinu. Kúsok pred cieľom nám Janko zavolať, že je rezervácia zrušená, tak sme si museli odšľapať späť. Spolu 2 hodiny. Ale bola to aspoň romantika. Keď sme prechádzali okolo objednanej reštaurácie na samote, pri jedinom stole sedelo 7 Čechov s pohármi....takže už vieme, prečo nás zrušili. Nezarobili by toľko na nás.

Utorok Dážď

zbaliť a čakal nás výstup hore z pláže. Janko ho nazval „Vylez alebo zdochni“. Výškový rozdiel asi 100 metrov, veľké kamenné schody. Aj tato sa pri nich zadýcha. Spolu s dažďom všetko voňalo. Cítila som rozmarín a levanduľu. Pochutili sme si na kuracích tortilách na krytej terase.

Navečer sa mraky trochu rozliezli, ale aj tak ostali, aby tvorili príjemný chládok. Už sme nešli na pláž. Lákalo nás mestečko Cres, vzdialené 25 km. Zakotvili sme v prvej pizérii a deti sa rozbublali. Mala som pocit, že sedím v skupine tínedžerov. Arlie s Millou sa pretekali, kto povie lepší vtip a znemožní toho druhého. Arlie sypal vtipy ako z rukáva a sám sa na nich išiel popukať od smiechu. Bavili sme sa o tom, kto z nich bude mať prvý partnera. Odpovede nás pobavili. Deti si myslia, že Gwen.

V noci začalo pršať. Ráno som však mala pocit, že nikde nespada ani kvapka. No okolo obeda sa začalo zaťahovať znovu. Nikoho to neodradilo a všetci sa tešili na pláž, ktorá bola takmer prázdna. Hamaky viseli na našom obvyklom mieste. Gwen spravila najprv kreatívnu kompozíciu na Jankovom bruchu a potom sa deti šli s domácimi člnkovať motorovým člnom. Mali kopec zábavy pri skákaní do mora v lagúnach. Tato šiel tiež, takmer krmil rybičky cez palubu ☺

Prišli na breh zároveň s búrkou. Spustila sa veľkými teplými kvapkami. Stihli sme sa

Streda Malá hviezdica

Dnes sa mi ráno vôbec nechcelo k počítaču. Vedela som, že mi bude trvať 2 až 3 hodiny kým prejdem čo mám a ostatné veci odložím, až keď sa vrátim do kancelárie. Ak by som mala internet na pláži, tak by som robila tam.

Keď som sa po jedenástej na pláž dostala, bola plná detí. Podľa krížov na tričkách, bolo 50 mládežníkov z kresťanskej organizácie. Na pár hodín mali organizovaný program a okolo 14 ich rozpustili a to už bolo ako v úli. Deky a hamaky boli teda rozložené na opačnej strane pláže. Gwen sa takmer celý čas prehrala s Andreou a Arlie šnorchloval. Sám sa dostal dosť ďaleko od pláže, popri útesoch. Radšej sme šli s tatom na člnok a nenápadne sme sa priblížili. Takmer nás ani nezbadal a potom vykrikol:

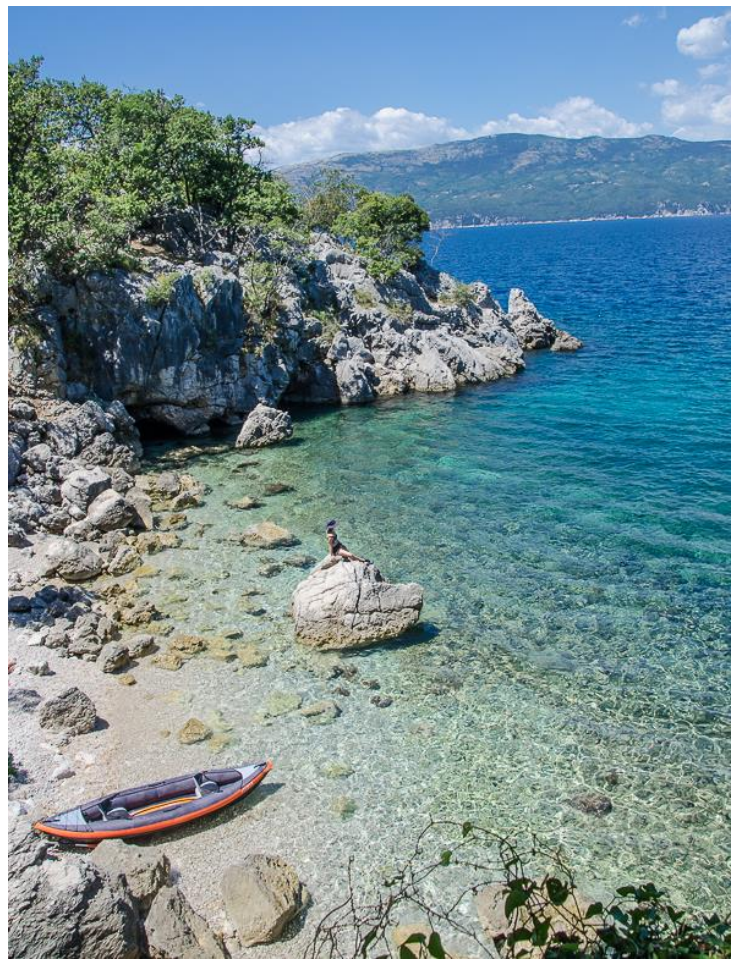
„Je tu milión čiernych, malých rybičiek.“

Prišiel mi veľmi odvážny, lebo bol takmer na otvorenom mori celkom sám. Neskôr našiel asi centimetrovú morskú hviezdicu. Má oči ako jastrab.

Milla sa ráno zobudila s boľavým hrdlom a hlavou. Dostala kalcium, C-čko a hajde na pláž. Nech leží aspoň v tieni v hamaku. Bolo mi jej ľúto.

Na obed, ktorý sa odložil na 15 hodinu nám domáci mali pripraviť lokálne ryby. S presnosťou švajčiarskych hodínok nám na terase nechali jánsku misu plnú grilovaných sardíniok. Kosti ani nebolo treba vyberať, dali sa jesť aj s nimi. Pochutili sme si kráľovsky. Ja som zjedla asi 15 a tato vraví, že najmenej 30 sardíniok.

Potom sa Zuzka s Jankom naložili do auta a odfrčali na kompu. 3 dni s nimi prešli rýchlo a bolo kopec zábavy. Aby nám nebolo veľmi smutne, prehovorili sme tata na cestu do Cres-u. Deti chceli ísť do cukríkového obchodu. Ten bol však najprv zavretý, tak sme skončili na sladkej večeri – palacinky a wafle so zmrzlinou a ovocím. Stihli to akurát, potom už otvorili cukríkový obchod. Radosti nebolo konca.

Štvrtok Len také leňošenie

Zobudiť sa do zamračeného dňa nie je práve najväčším lákadlom na plávanie. Po raňajkách som si sadla k počítaču, aby som otvorila nekonečné maily a tato šiel s krpcami na pláž. Po 2 hodinách som mala dosť a radšej som chcela vodu: **„Dokončím to večer,“** povedala som si.

No, a to sa pláže už vracali. Že im bolo zima. Pozrela som na teplotu, 25 stupňov, nie je na zimu. Ale nevádi. Skôr si myslím, že im bolo bezo mňa smutno a nebavilo ich to tam. Po chvíli sa objavila domáca Maja, ktorá nám navrhla túru popri pobreží k majáku.

deke. Deti sa hojdali v hamakoch. Arlie sa chcel ešte rozlúčiť s morom a pri šnorchlovaní našiel veľkú hviezdicu. Neskutočné.

Ako na potvoru asi za 30 minút vyšlo slnko a radšej sme šli na pláž. Teplota sa držala na 26 stupňoch. Párkrát sme boli vo vode, ale tato radšej ležal na

Po štvrtej sme mali na pláne ešte výlet do najstaršej dedinky na ostrove: Beli. Cesta sa kľukatila nad útesmi a sem-tam mi bolo aj zle od žalúdka. V centre pre záchranu Griffon supov práve nemali žiadneho. Na ostrove ich hniezdi okolo 70 párov. Rozpätie dospelého jedinca je 2,8 metra. Pár sme ich videli krúžiť nad cestou, keď sme sa vracali z Cresu a takmer nám vyrazili dych svojim majestátnym letom. Úmrtnosť mláďat do 1 roku je 75% a na zachovanie populácie je treba, aby sa ročne spáril 110 až 140 párov.

Ak mláďa spadne do vody pri prvých pokusoch o lietanie a nezachráni sa do 30 minút, tak zomrie. Práve na to slúži centrum záchrany. Dedinka Beli má neskutočne úzke uličky a malé domčeky. Odparkovať sa bolo treba mimo a ďalej sa šlo pešo. Nechcela by som tu teda bývať a terigať nákup domov z auta.

Keďže sme boli na polceste do Cresu, tak si deti vybrali sladké palacinky so zmrzlinou. Iba dúfam, že Arlie nebude zase ako na baterky. Medzitým stihol aj tetovačku. Deti nás pri stole s dobrotami začali spovedať.

Padali otázky typu:

„Mama, snažil sa ťa niekto získať okrem tata?“

„Kedy to bolo naposledy?“

„Tato, podviedol si niekedy mamu?“

„Mali ste niekedy pocit, že ťutujete, že nás máte?“

„Pohádali ste sa niekedy kvôli nám?“

Kukali sme obaja ako muchy Puk. Tie naše deti si nás chcú preklepnúť z každej strany....

Piatok Cesta domov a Thor

Tato vravel, že budeme odchádzať tak o 9 ráno. Chcela som tomu veriť, ale zároveň som si chcela aj pospať. Vstali sme 8:50. Ležérnym tempom sme pobalili a kým tato nosil veci do auta, je som trochu po nás ešte spratala. Viem, že Maja bude makat' 6 hodín, aby dom vyzeral tip-top. Som rada, že to nemusíme robiť my.

Cesta ubiehala príjemne. V Ljubljane bola povinná McDonnald's zástavka a zdržali sme sa na hod'ku iba pred slovenskými hranicami. Stihli sme to na čas do kina na Thora. Ideálne zakončenie dovolenky☺

TÁBOR LEVÍTOV

Deti sa do tábora viac menej tešili. Gwen určite a Arlie sa nakoniec psychicky nastavil. V sobotu som ich dobalila, navarila a po obede sme vyrazili smer Stará Turá, chate Javorinka. Prostredie bolo naozaj krásne, aj by som normálne ostala. Arlie sa takmer okamžite pripojil do Šimonovej skupiny a Gwen si sadla na izbu na postel, prezula sa do papúč a povedala:

„Môžete ísť, budem tu čakať na svoje nové kamarátky.“

Často ma svojou odvahou prekvapí. Keď jedna z nich pricupitala, tak sme sa rozlúčili a vyšli z budovy. Obaja spokojní. Dúfam, že budú mať dobrý čas.

Čakala nás ešte cesta na Taráň, kde bola rodinná oslava narodenín a boli sme radi, že sme po predlhej dobe videli aj Kaču a Peťa a ich deti. Macku so Standom sme videli na našej oslave. Napásla som sa čiernych ríbezlí, tak ako za starých časov, keď som k nim chodila na bicykli z Branču. Stále chutili tak isto, ako pred dvadsiatimi rokmi. Ako som ich do seba hádzala, snažila som sa ignorovať myšlienky z minulosti, keď som mala 15, či 20 a trávila som tam bezstarostné letá. Je to možné, že je to už takmer 30 rokov?

Z oslavy sme ešte museli merať cestu pri Mochovce pre Tobyho. Bol tam celý čas, čo sme boli v Chorvátsku. Ako zbadal naše auto, zavetrl a rýchlo pribehol k bráne. Dobrý Toby, pozná nás. Aby toho nebolo málo, skočili sme ešte do Štitár a potom sme do 2 rána sedeli v pečiatkarni s bežeckou skupinou. Dobré sme sa nasmiali, no, mala som už dosť. Kilometre spravili svoje. Možno aj preto bol Slávi tak krotký. Chalani mi vraveli, že musím chodiť častejšie, lebo, keď je so mnou je na nich milší.

V pondelok som nacupitala do práce viac unavená ako oddýchnutá, no spokojná, že aj Milla začala francúzsky tábor. Na obed sme sa stretli v AuParku. Prešla tam už celkom sama. Cestu cez most SNP si pamätala. A práve tu mi zazvonil telefón z tábora Levítov. Gwen má horúčku 39. Čudné. Nikdy nemala tak vysokú horúčku. O 17h mi volali, že aj Arlan.

Tato mi ich priviezol bledých o 21:30 a vyšiel im rovno pozitívny test na COVID. Takže som zvyšok týždňa musela ostať pracovať z domu, vozit' Millu do a z tábora, varit' a starať sa o program krpcom. Až na malý háčik, že os štvrtku som mala teplotu a zimnicu aj ja. V hlave som mala nôž, ktorý mi chcel prepychnúť mozog a bolelo ma celé telo. Dostala som do seba maximálnu dávku paracetamolu. Stále negatívna.

SOBOTA 16. Júl Gwen má narodeniny

„A keď ti v sobotu bude dobre a budeš negatívna, tak pôjdeme do Borov, aby som si vybrala darček?“ pýtala sa niekoľkokrát denne Gwen.

Nakoniec ju tam zobral tato. Trochu bola nahnevaná. Síce som bola negatívna, ale chcela som jej pripraviť tortu. Na poslednú chvíľu si vybrala, že chce čokoládovú myš. A mama vymýšľaj. Okrem toho sa pýtala, či pre ňu mám darček. No, nemám, mali ste covid, tak sme zavretí doma, pomyslela som si. Ale nemalo zmysel ju ešte viac dráždiť.

Tortu som spravila, ale čakalo sa až do večera, kým príde Milla. Tak som stihla aj rýchly nákup u Číňanca, ktorý bol úplna

záchrana za všetky drobné. Spokojnosť na všetkých stranách. Tortu zošrotili hneď. Aby sme im trochu spestrili covid týždeň, keď v nedeľu boli všetci negatívni, vymyslel tato úlohu:

„Pôjdeme hľadať pod Pajštún kryšťaľy. Kto nájde najkrajší, dostane cenu. Cena je.....“, napínal deti: „knih podľa vlastného výberu v Pantha Rei“

Deti hľadali ako besné. Aj ja. Po hodine úmornej práce sme si zasadli v našom Woodhedge (bunkri) a tato rozhodoval. Našli sme naozaj pekné kúsky, tak sme šli všetci. Každý si vybral knihu podľa seba. Snažila som si udržať jazyk, aby som sa ich neovplyvňovala. Gwen si vybrala hrubú knihu. Príbeh na 200 strán. Uvidíme, či vydrží. Arlie: ľahká zábava, ktorú zhltnie za 2 dni.

Milla hneď dve psychologické knihy. Po chvíli začala stresovať, že má toto leto toľko veľa kníh, ktoré chce prečítať, že to asi nestihnemeeee!

Sadli sme si do auta a všade bolo ticho. Oči zabodnuté v stranách. Pozreli sme s tatom na seba a potmehútsky sa usmiali. Bol toto jeho pôvodný zámer? ☺

TÁBOR V DÚBRÁVKE

Na moje prekvapenie šiel tábor v evanjelickom kostole v Dúbrávke ako po masle. Deti tam už pár razy boli, ale tento rok som počúvala samé chvály ako na strane detí, tak aj organizátorov. Arliemu sa páčilo, mali zaujímavý program aj výlety.

A Gwen nasledovala v nálade a názore svojho staršieho brata. Na konci 5. dňa stavitelia prezentovali svoje mestá. Pán, ktorý Arlieho pozná už pár rokov sa tiež veľmi pekne vyjadril na oboch, ich zapálenie, počúvanie, nasledovanie inštrukcií. Odľahlo mi.

V ten istý týždeň sme ešte šli do kostola na bohoslužby, kde vystupovali s pesničkami a veršom, čo sa naučili. Aj mi vyšli sližky, keď som ich tam tak videla. Veľkáčov.

Tato si jednu nedeľu vybehol s Martinom na Ďumbier. My sme medzitým prichystali s deťmi narodeninovú párty pre Gwen. Bola o týždeň neskôr kvôli Covidu. Deti si užili kámošov. Nevideli sa už mesiac a radosti bolo veľa.

Po večeroch sme sa väčšinou chodili kúpať na štrkáreň za Stupavu, kde bahno smrdí ako síra. Tento týždeň udreli 40 stupňové horúčavy a veľa sa iného nedalo.

Voda je už príjemná, ale kálna, ak sa porovná s morom v Chorvátsku. Pri plávaní mám nepríjemný pocit, pretože nevidím okolo a pod seba. Gwen sa odvažuje pláva viacej bez pomoci vznášacej peny a Arlie pláva sám, aj na druhú stranu. Ak by som ho nechala, čo samozrejme nespravím. Toby nás chce väčšinou všetkých zachrániť. Ak plávame príliš ďaleko od brehu, skočí do vody a ide za nami. Kontrola, či je všetko v poriadku. Keď sa presvedčí, pláva naspäť. Niekedy je to celkom ďaleko.

S ďalším týždňom prišlo vytúžené schladenie. Teploty sa pohybovali iba do 30 stupňov. Pondelok-utorok boli deti doma a zvládla som pri nich homeoffice. Na stredu až piatok šli do športového tábora do Záhorskej Bystrice. Hneď prvý deň boli spokojní.

„Najlepší tábor. Mám tu toľko super kámošov,“ oznamoval mi Arlie. Gwen tam stretla kámošky z tanečnej.

Okrem toho som na blízko konca júla potrebovala upratať malých axolotlov. Ostalo ným ich okolo 50, 18 svetlých a 20

škvrnitých. Dala som inzerát na Bazos.sk, ale veľa ľudí sa neozvalo. Iba 3. Nakoniec som ich svetlých predala a škvrnitých k nim darovala. Nový majiteľ sa potešil a ja ešte viac. Pamätám sa, ako sa deti tešili, že koľko na nich zarobia. 1750 Euro sa nekonalo, dostali sme 23. Ostali nám iba 3, čo sme si vybrali☺

Sama na dovolenke

Nevedela som, ako sa moja dovolenka nakoniec vyvíbi. Slávi mal mať voľno od polky júla a ako sa tento dátum približoval, bola som rada, že som nakoniec prihlásila deti do tábora v Dúbravke. Musela som pracovať do konca júla a Slavomír sa stal na poslednú chvíľu koordinátorom urgentnej akcie, kde pracuje aj cez víkendy. Ľudka s ocinom sa ponúkli postrážiť deti 1. augustový týždeň.

„Ty si nájdí, čo chceš robiť, potom ten druhý sa nejako zariadi,“ povedal mi môj manžel. Celkom dobre strávil, že budem 2 týždne sama.

Objednala som si teda pocovidový pobyt v kúpeľoch Sklené Teplice. Deti som poobede 1.8. zanesla do Trenčianskej Teplej. Ľudka mala chorý hlas, ale tvrdila, že to nič nie je. Pokračovala som cez hory a po 17h som stepovala na recepcii kúpeľov hladná ako vlk. Ešte som si po ceste v hudobniach v Žiari kúpila roľníckový náramok, aby som mohla chodiť do lesa. Kúpeľný dom Alžbetka je zelený, hneď vedľa kúpaliska. Izby zažili ešte starý režim, ale nevadí. S prekvapením zisťujem, že na stravu, 3x denne mám zakaždým vymedzených 45 minút. Som tu jednoznačne najmladšia a vzbudzujem zvedavosť. Večer trvá večnosť, kým zaspím.

Nasledujúce ráno neveriacky čítam správu od ocina. Obaja majú horúčku a je im zle. Slávi zobral deti. Prvá myšlienka je ísť domov, no upokojí ma správou: **„Oddychuj, ja si to zariadim.“** Je fantastický. Žiadne sťažovanie, rýchle riešenie. Dnes ich dal neviem kam a zajtra ich dá na konský tábor. Ako som správne predpokladala. Obom vyšiel pozitívny covid test. Ľudka je na tom horšie. Dostávajú antibiotiká.

Po vstupnej prehliadke dostávam 12 procedúr. Lekár ma rýchlo prepustil s tým, že som mladá a vyšportovaná, tak mi dal vodné procedúry v minerálnej vode, zábaly a masáže. Každý deň chodím na túry so okolím na 2 až 3

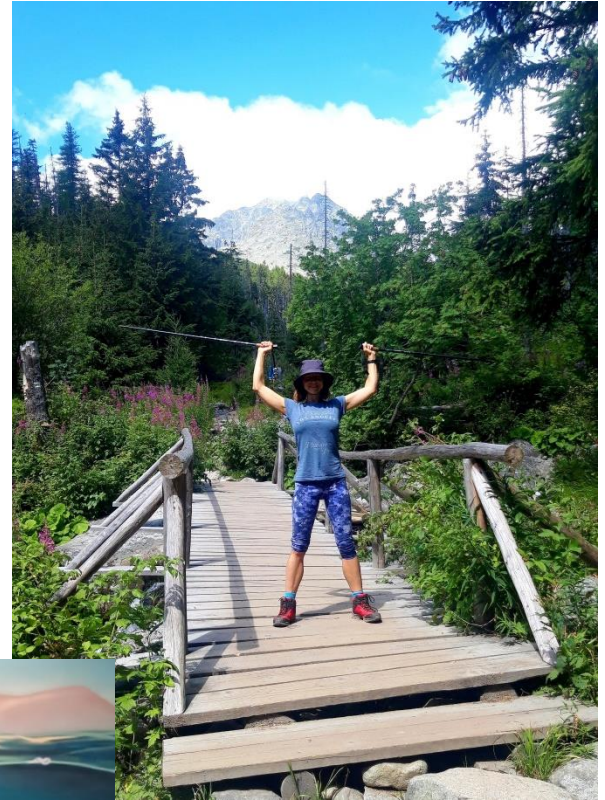
hodiny. Oxyterapia. Mala by som po nej mať lepšiu pamäť a menej zabúdať 😊

Pani, s ktorou sedím pri stole mi vždy vyrozpráva príbehy svojej mladosti. Pripomína mi Borku, keď mala medzi 50-60 rokov. Rada ju počúvam. Večer sedím v reštaurácii a objednam si ružové víno. Celý pobyt pracujem na denníkoch. Snažím sa ich formátovať narovnať, revidovať vety, pridávať fotky na konečnú verziu, ktorá sa bude raz tlačiť. Tetušky tancujú v kole na živú hudbu.

Po 6 dňoch sa presúvam do Tatier – na Štrbské Pleso.

Stretávame sa s Elenkou a v závese prideme na miesto ubytovania – nový hotel Ovruc, kde môj šéf vlastní 2 apartmány. Ten menší je na týždeň náš. Rýchlo sme sa zabývali a v nedeľu si ráno skočili na bohoslužby do Popradu Slovo bolo dobré. Hneď po skončení nás milá pani Evka pozvala na obed. Strávili sme príjemné 3 hodiny rozprávania, varenia s ňou, jej manželom Rudkom a jej 93-ročným otcom, ktorý nám čítal svoje básne. Išla z nich toľká láska, доброта a z ich príbehov o misiách viera. Neskoro poobede sme sa ešte prešli, len tak, 9 km. Sme obe spokojné na gauči. Vonku je ružový západ slnka a ja som vďačná za kámošku. S Elenkou každý deň 4-5 hodín túrujeme. Vyšli sme si na Predné Solisko, Tri studničky, Velické pleso. Rozprávať môžeme koľko chceme. Možno to odstrašilo aj nejakého medveďa, ak roľníčky nestačili. Dostali sme sa do sáun, takže svalovka nehrozí. Zrelaxujeme si dušu i telo.

Medzitým má Slavomír perné dni v práci, ale nest'azuje sa. Berie deti na výlety. Dnes dali centrum ilúzií a dobre im navaril v Borocho u Thajčana. Dievčatá ešte zobral aj na nákup oblečenia, tak je samozrejme najlepší tatuško.

Prichádzam po 11 dňoch a deti sa tešia. Ja ešte viac. U Petry im bolo fajn. Gwen vypekala s Deniskou a Arlie chodil hrať basketbal s chlapcami na ihrisko.

Na 2. deň ráno štartuje tatík na dráhe od Tatier k Dunaju. Je ich 12 v zmiešanom tíme z utorkovej bežeckej skupiny. Trosku mám o neho strach. Vyzerá riadne unavený, posledné 2 mesiace ťahal 14-16 hodín denne. Križe ho bola už druhý mesiac. Predpokladám, že zo stresu. Určite už sníva o dovolenke. Na lietadlo bude dobiehať rovno z preteku, tak sa musí snažiť☺
Skončili 33 zo 179 tímov.

SICÍLIA

mačacie a psie konzervy. Veľa konzerv.... Po ceste sme sa zastavili popri ceste na farmu, kde sme objavili sučku s 5 šteniatkami. Pozdĺž cesty (tak ako všade) na nás pozerali kopy odpadu. Ľudia ho vyhadzujú priamo z áut len tak, alebo v igelitkách. Dokonca aj veľké kusy ako matrace a chladničky. Deti nakrmili psov, potom mačiatka a konečne sme sa mohli vydať

na pláž. Skončili sme hneď na prvej z

mesta, lebo na mestských sa buď nedá zaparkovať, alebo sú úplne prepchaté. Skalnaté pláže vyzerajú ťažko prístupné. Aj sú, ale stoja za to. Voda je čistá, takmer bez vln. Deti šnorchlujú a tato oddychuje na teplých skalách. Večer na terase farmy počuť synfóniu cvrčkov. Všade naokolo je zelená a čudujeme sa, že flóra znáša tak vysoké teploty. Je tu pokoj.

Aj na 2. deň máme ležérne tempo. Tato vybral piesočnú Mondello pláž – Mala by byť jedna z najkrajších. Ale dostať sa k nej blízko znamená, že sa treba doslova predierať medzi autami, ktoré jazdia.... no po taliansky. Stačí 1 deň a Slavino jazdí ako rodený Talian, nezastaví na žiadnej stopke. Mondello bola natrieskaná ako sardinky a nikomu sa nechcelo sa pretláčať do vody. Tak sme sa radšej vybrali do prírodnej rezervácie na severe, kde boli skaly. Deti to neodradilo. Možno sa tešili na sľúbený McDonalds 😊

Navečer sme ich nechali nech si robia čo chcú a my sme šli preskúmať Carini s jeho stredovekým hradom. Bordel, čo sa nachádza popri cestách je prítomný aj v mestečku. Igelitové tašky vyhodené rovno z auta.

Zhodnotili sme to tak, že by sme tu nebývali. Sicília nás zatiaľ neoslovila.

Tato dobehol, pokosil záhradu, nabalil si pár tričiek a uhaňal sa ešte odpotiť do cieľu. Let prespal od únavy a cesta z letiska Trapani bola nervóznejšia. Jednak bolo po 8 hodine večer, jednak nás vytočili na letisku pri preberaní auta, kde sme museli druhý raz zaplatiť poisťku.

Na olivovú bio farmu, čo sa rozprestiera pod kopcom s výhľadom na mestečko Carini sme došli takmer na minútu presne. Dom je priestraný, na hornom poschodí. Majiteľ Erazmo, v dôchodkovom veku, býva na prízemí. Deti okamžite zistili, že má najmenej 20 mačiatok, tak ešte do polnoci behali a oznamovali :

„Mami, 2 mačky nemajú 1 oko. Predstav si, jedna vie štekať!“

Spali sme dlho a dobre. Ale vyhnal nás hlad, preto sme išli na rýchly nákup do obchodného centra. Deti dostali voľnosť a mohli si priniesť to, čo chceli jesť. Po pár minútach sme mali napraskaný košík a vykladala som asi piaty zelený čaj za sladkého úsmevu najstaršej tínedžerky: **„Chceš, aby som žila zdravo.“** Tato bol veľmi trpezlivý a ani necekol na hlúposti, čo tam boli naukladané. Samozrejme nechýbali

V Karibiku....

Tato nás budil už pred 9. Na dnes spravil pestrý program, avšak najväčším lákadlom mala byť pláž s bielym pieskom. 1. zástavka bola historická. Starorímske mestečko Segeste. Jeho chrám je z 5. storočia pred Kristom a amfiteáter z druhého. Deti sa s nami vyškríabali ku chrámu, ale pri takme 40 °C ostali dolu pri občerstvení, kým sme sa s tatom ešte vydriapali k amfiku. Scenéria bola krásna. Okolo vinice a zožaté polia. Je naozaj sparno a aj obloha nie je modrá, ale zastretá oparom, či dymom z kopcov, čo horia. Videli sme i lietadlá, ktoré sa vynášali nad morom, aby nabrali vodu a potom ju vyliievali na požiare vysoko na kopcoch.

Poriadne spotení sme do GPS zadali

Erice. Mestečko na kopci. Deti mali väčšiu motiváciu, lebo bol čas obeda. Erice sa mi páčilo hlavne úzkymi uličkami. Výhľad bol krásny. No, bol čas na chladné more. Do San Vito Lo Capo viedla iba jedna cesta. Kľukatila sa medzi kopcami s olivovými sadičkami. Podarilo sa nám na naše prekvapenie zaparkovať hneď vedľa svetoznámej pláže, čo by sa dala premenovať: konzerva so sardinkami.

Sklamaní sme boli všetci, ale aspoň chvíľu sme sa tlačili s tisíckami ľudí. Voda bola pri okraji zelená. „**Pretože do nej každý čúra,**“ skonštatovala Milla. A tak sme sa šli prejsť cez mólo. Neskutočné, iba pár metrov ďalej, v časti vyhradenej lodiam, bola na konci móla malá pláž a tyrkyzová voda. Okamžite sme sa presťahovali a začala sa zábava ako sa patrí. Deti nevyhli z vody najdlhšie 3 hodiny.

Arlie bol sondovač medúz, ktoré vlny niekedy priniesli a Gwen ich poctivo lovila do plastového košíka od broskýň a nosila na druhú stranu. Nevyhli sme sa popŕhleniam, ako žihľava.

Všetko horí...

Dnes sme zistili, že dokážeme fungovať vonku aj v extrémnych teplotách. Pôvodne chceli mať deká voľný deň. Čo by sme však pri tejto teplote robili dnu si neviem predstaviť. Tak som si odšťavila cibuľu, natrela si ju do vlasov a vysmradila všetkých z postele. Po minulomesačnom covide mi zase začali padať v chumáčoch vlasy. Ako napotvoru, keď mi dorástli tie vypadnuté z pred 1,5 roka. Tatuško ma objal a povedal: „**Aj tak si krásna.**“ Oči sa mu zaleskli....od štipania cibule a radšej sa rýchlo vzdialil.

Neveriacky sme sa dívali na teplomer v aute. Rástol pomaličky až do 49 °C. Cesta ostrovom na Santa Margherita bola akoby v dymovom opare. Dokázali sme alokovať niekoľko horiacich miest a sem-tam nebolo vidno slnko. Neskutočné, ale behom dňa zmení krajiná ráz. Stretli sme

policajnú barikádu, ktorá zablokovala bočnú cestu do kameňolomu, kde neďaleko sálali vysoké plamene.

Santa Margherita, nachádzajúca sa na severozápade pred San Vito Lo Capo, mala piesčitú pláž, kde takmer nik nebol. Na stožiar viala červená vlajka kvôli vetru. Nás to neodradilo. Voda mi prišla trochu sviežejšia ako tá v Lo Capo, kde ju denno-denne očúra niekoľko tisíc návštevníkov. Chalani si chytili Gwen a hádzali ju do vody. Síce pri tom hrala divadlo, ale ohromne sa jej to páčilo, tak si nechala so sebou robiť hoci čo. Vyhnat' ich z vody dalo zabrat'.

Neustále som každého natierala. Milla začala na tatuškovi umelecké dielo. Arliemu sa nepáčilo a spravil lepšie ako povedal a pridal mu ešte aj tehotenské brucho s hláškou:

„Ja by som chcel mať ešte brata.“ „Tak povedz tatovi, možno ti nejakého vynosí,“ prišla moja odpoveď. Tato pod ťarchou piesku ideu zamietol.

Žmurkol na mňa. Na tejto dovolenke mám meno *„Orélia Sicílska“*. Po večeroch mu rozprávam tajné príbehy zo Sicílie...

Po ceste domov sme zistili, že jej časť prešla skúškou ohňom, Smutný obraz na zaplakanie. Isto tam nejaký človek strávil celý život. Piplal si ich a vyrábal víno, na ktoré bol hrdý. Za vinohradmi bolo odokryté vnútro skál, kde sa ťaží kameň na obklady. Možno nejaký v dome aj máme...priamo vyrezaný zo skaly.

Krížom cez ostrov

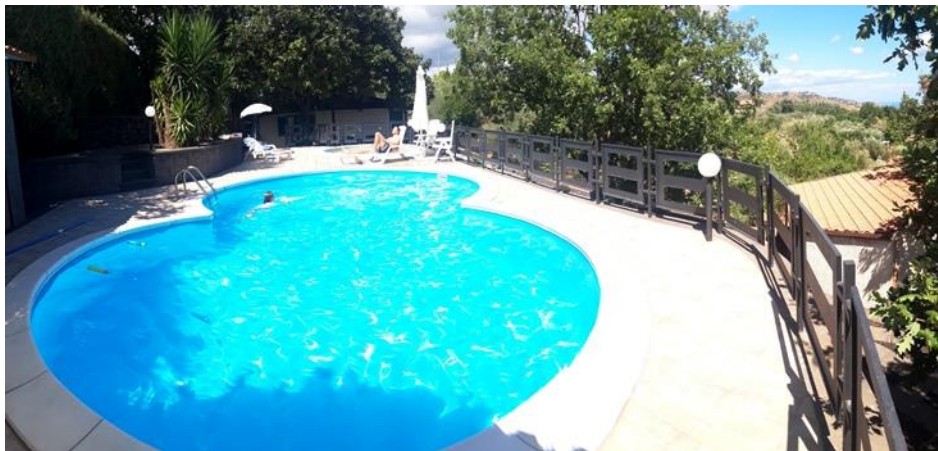
Ráno tato zaspal a my sme si aspoň trochu dlhšie poleñošili v posteli. Nemali sme žiadne plány. Teda, iba sa dostať pod Etnu, no, aj tak nás naháňal. Aspoň sme toho viacej stihli. Do Cefalu, pobrežného utešeného mestečka, sme aj odbočili, ale hneď sme sa dostali do zápchy, tak sme to otočili späť na diaľnicu. Cesta viedla takmer stále cez tunely. Sem-tam bliklo denné svetlo medzi dvoma kopcami. Do Capo d'Orlando sme zabočili kvôli hladu. Nakoniec to bola najlepšia sranda doterajšej dovolenky, pretože pláž bola kamienková a vlny v azúrovaj vode dostatočne veľké na besnenie. Kým sa deti neúnavne hádzali do vln a nechávali sa dobrovoľne oplieskávať o dno, ja som zbierala tie

najfarebnejšie okruhliaky. Je to závislosť, hneď po zbieraní mušiel. Dá sa robiť celý deň, až si človek necíti nohy. Došla by som hádam až k majáku, ak by sa nerozpršalo. Deťom vo vode to nevadilo. Pokračovali bez zaznamenania kvapiek. Tato si medzitým zdriemol na deke. Teplota bola necelých 30°C, čo bolo veľmi príjemné (v porovnaní s predchádzajúcimi dňami).

Od Capo d'Orlando nás cesta ťahala do vnútrozemia. S naberaním výšky sa kopce viac zeleneli. Asi tam viac prší. Prechádzali sme dedinkami nad 1200 m a v prudkých úzkych serpentínach by sme sa ťažko vyhýbali protiidúcim autám. Hornú časť sme prešli hmlou. Tato dookola púšťal pesničku „Hop, cip“, od Kaliho a všetci sme tancovali do rytmu. S posledným kopcom sa hmla rozplynula a my sme zočili Etnu. Majestátna sa vypína so oblakov a jej vrchol sme videli iba chvíľku. Potom sa skryla do oblakov. „**Nečakajte, že tam vylezieme,**“ informovali nás deti hneď ako začuli, že kujeme plány, kedy tam vylezieme. Arliemu zasvietili očká, keď som povedala, že je tam tečúca láva. Všade naokolo po stráňach Etny bola zasúšená čierna láva.

V dedinke Piedmonte Etneo (Úpätie Etny) sme sa stretli s majiteľom ďalšieho ubytovania. Sympatický pán nás navigoval do kopca pod Etnou a ukázal nám dom. Priestranný, s izbou pre každého, kozubom, grilom, ihriskom, vonkajším bazénom a vírivkou. „**Každé ráno o 9 h ich prídem vyčistiť,**“ oznámil nám.

Nieže by sme takýto luxus potrebovali, no nenašli sme už nič iné voľné. Tento týždeň boli na Sicílii sviatky a všetko bolo obsadené. Aj tento dom sme nakoniec neobjednali cez Booking, lebo nám nebralo platbu. Napísala som mu napriamo a klaplo to. Tak sme radi, že máme kde stráviť

najbližších 5 nocí. Páči sa mi okolie domu. Pozemok je kaskádovitý, ale veľmi umne využitý. Okolo domu sú nahusto olivovníky alebo duby. Nie je to síce praktické kvôli bazénu, lebo listy a žalúde padajú rovno do vody. Ale, na druhej strane vytvárajú tieň.

Taormina

Ráno ma zobudil smrad ohňa. Spali sme pri otvorenom okne. Vonku bola krásna modrá obloha a tá vôňa bola možno z nejakej rannej grilovačky. Takže evakuácia kvôli ohňu nehrozila. Predpokladám, že by som ich ani neevakuovala. Všetci boli v lenivom móde. Iba Gwen bola v kreatívnom móde. Vymyslela hru, kde povysťahovala kľúče, zámky, kódy a mapy. Poskrývala ich po dome a okolo. Rozdelila nás na babský a chlapecký tím. Museli sme hľadať indicie, kódy, aby sme sa dostali k hlavnej cene – trofeji (z červeného papiera). Dievčatá vyhrali 😊

Tato včera zahlásil, že sa dnes oddychuje a nikam sa

nejde. Na také niečo nie som pripravená. Deti skákali do bazéna, čítali knihy, či čumeli do telefónov. S Gwen sme sa natiahli na lehátko a prechádzala som jej vlasmi. Zrazu som spozornela, lebo sa mi zdalo, že vidím.....voš!!!!!! Áno. Zobrala som hrebeň a prešla celú hlavu. Našla som 16 dospelých. Žiadne vajíčka. Nerozumiem. Prešla som všetkých ostatných. Nik nemal nič. Iba Gwen. Vychádzalo mi to, že musela byť pri niekom veľmi blízko a iba niekedy teraz. Záhada. Od mačiek to nemohla mať. Takže treba kúpiť šampón. Je to už tretia dovolenka so všami. 2x predtým ich priniesla Millina kamoška, čo prišla na prespávačku pred dovolenkou.

Tato si pripravoval prezentáciu na nejakú konferenciu a ja som bola stratená. Ešteže som mohla spraviť bolonézku cestovinu. Poobede som nevydržala a začala vyjednávať, že by sme niekam mohli ísť. Privolila Gwen a tato. Zvyšok trupy iba prevrátil oči: „*Ved' sme sa dohodli, mama....*“

kvetov. Skôr sme chceli vidieť grécke koloseum nad mestečkou a nádherným výhľadom na Etnu, ktorá aspoň na chvíľu odkryla svoj vrchol. V koloseu nacvičovali nejaké predstavenie, ale neprekážalo to.

Cestu späť sme zvolili cez Streetfoodovú ulicu, kde sme sa chceli najesť. Avšak táto ulica poňala tento názov ako stoly pred reštauráciami, žiadne jedlo do ruky a prechádzanie sa ďalej. Tak sme si aspoň dali zmrzlinu a vrátili sa naspäť až po zotmení. Miila nás očakávala. Hviezdy blikali a ja som vedela, že do noci budeme na lehátkach pri bazéne zababušení rátať padajúce hviezdy.

Taormína je mestečko na kopcoch pod Etnou. Natáčal sa tu Krsný otec – sicílska mafiánska story, ktorej repliky sú svetoznáme. Rátali sme s turistami a veru bola riadna tlačienka. Úzke kamenné uličky však stáli za to. Väčšinou v nich sídlili svetoznáme značky s handrami alebo miestne výrobky s rôznofarebnou keramikou, ak nerátam nespočetné kaviarničky, zmrzliny a reštaurácie. Páčili sa mi úzucké bočné uličky, čo stúpali hore a boli plné obrazov, keramiky alebo

Výstup na Etnu

Deti vedeli čo ich dnes čaká. Tato im oznámil plán už včera, aby sa pripravili. Cesta k severnému bodu z Linguaglossa, odkiaľ začína výstup, sa kľukatila cez lesy. Najprv dubové, do tých sa pomiešali jedlé gaštany a potom borovice. Mohutné borovice s hrubými kmeňmi, medzi ktorými bol i camp s rozloženými stanmi. Hneď by som sa vymenila. Teplota klesla z 33 na 23°C.

Náš cieľ bolo vyliezť na: Cerniera di fuoco, čo vybuchla v 2002 a zanechala 1 široký a 1 hlboký

kráter. Túra nebola náročná, pretože nebolo treba liezť po pichľavých skalách lávy. Všetko sa všade lesklo. Deti striehli po kryštáloch, na tie sa Arlie pýtal okamžite. Očká mu žiarili nádejou.

Na kráteroch fúkal vietor a deti po cestičke medzi krátermi ani nechceli počuť:

„**Určite spadneme dolu do tej hlbokkej diery,**“ zahlásil Arlie. Gwenni tam odľúklo čapicu, padla asi 10 metrov hlbšie do kráteru, ale ani tato nemal odvahu tam ísť. Strmá stena sa mu

šmýkala pod nohami. Kráter nie je taký pevný. Skalky a piesok nohu neudržia.

Posunuli sme sa ešte vyššie až do 2000m, kde sme si sadli a deti spustili. Téma bola ich mená. „**My name is legendary (moje meno je legendárne)**,“ začal Arlie: „**vôbec by som nechcel byť nejaký Hugo, či Tobias, či čo ste mi to chceli dať.**“ Nakoniec sa všetci 3 zhodli, že majú úžasné mená a sú radi z ich jedinečnosti.

Späť sme sa pobrali druhou stranou okruhu. Aj napriek nehostinnej čiernej zemi tu rástli malé porasty, kríky

s kvetmi žltej či červenej farby. Až po príchode na dom sme sa dozvedeli, že v Palerme bolo ráno zemetrasenie o sile 4,2 Richtrovej stupnice.

Milla mala makeupovú náladu a dostala som návrh večerného maľovania. Jasne, že som privolila. Kto by neprivilil, keď ho dcéra chce vyfintiť. Znovu pochválila môj ikonický nos. Netuším, čo sa jej na mojom pršnose páči☺ U tata som mala večer úspech. Navštívila ho upravená Orélia.

Preteky s búrkou

Konečne sa mi ráno podarilo nastaviť budíka na východ slnka. Tato otvoril jedno oko, ale odmietal vstať? „**Potom mi povieš, aké to bolo.**“ Spal ďalej. Oranžovo-fialový východ stál za ten

budík. Keď so znovu zaspala, o chvíľu som ich mala nasáčkovaných v posteli všetkých. Gwen znova pripravila hru – hľadanie pokladu. Tentokrát sme hrali každý za seba. Splašene sme pobehovali po dome a hľadali farebné kľúče a zámky. Nejakو sme pochopili pravidlá inak a Gwen sa začala rozčuľovať. Ale to už tato objavil kód a odomkol papierovú truhlu, aby našiel medailu!!!!

Ráno sa vlieklo, lebo sme čakali na búрку, ktorá mala prísť o 11, ale vôbec sa jej nechcelo. Iba hrmelo. Tak sme sa po obede rozhodli pre Syrakúzy. Parkovanie

v centre neďaleko Ortigiy nebolo problém. S veľkou zmrzlinou sa nám prešlapalo k soche Archimeda ľahko. Konečne sme boli v meste, kde sa nemuselo pretláčať cez davy ľudí v úzkych uličkách. V pokoji sme prešli až k hradu a späť. O 17h malo začať pršať a ešte sme chceli stihnúť Necropolis Pantalica, v skalách lemujúcich údolie rieky Anapo. Búrka však bola dosť silná. Blesky lietali vzduchom a začali sme pochybovať, či vôbec vylezieme z auta. Pán na informáciách mi povedal, že ma dolu nepustí, keď prší. Bola som rozhodnutá čakať.

„Mama, pod'me naspat', nebudeme tu takto čakať!“ dobiedzali deti. Tato naozaj otočil auto a po 5 km prehovoril deťom do duše: **„Nespravíme mamičke**

radosť?“ **„Aj tak nemáme na výber,“** povedala Milla a toto auto otočil. Chvíľu sme čakali a lejak naozaj ustal. Ochotná ísť s nami bola iba Gwen. Vzduch bol po daždi príjemný chladný a voňavý. Tmavá obloha pôsobila, že miesto vyzeralo pokojne a veľmi staro. Gwen si do hrobu aj vliezla, lebo myslela, že tam niečo nájde. Chodník bol vytesaný do skaly, schody boli po toľkých nášľapoch už vydraté s dierami, kde sa držala voda. Jednoducho zážitok.

Cesta domov bola **„Hop, čip!“** a Etna nám do toho vytvorila nádherné farebné predstavenie zapadajúceho slnka.

Ked' sa deti nudia, aj upracú....

Podľa predpovede počasia mala prísť búrka až okolo obeda. Deti si preto ešte užili bazéna. Síce sme majiteľa nevideli ani jedno ráno, ale bazén je vždy bez listov a vo vzduchu cítiť chlór. Nevieť si predstaviť údržbu bazéna doma. Nechcelo by sa mi každý deň ho čistiť.

Väčšie deti si chceli dnes dať pokoj. **„Žiaden výlet, mama!“** upozorňovali ma od rána. Iba Gwen je nadšená a pred vyrazením si ešte dáme kreslenie, ktoré nám potom tato oboduje. Snažím sa ho nejakým rozptýliť, lebo celé ráno telefonuje a hasí pracovné problémy. Podľa hlasu viem, že je napálený. V Mochovciach robili testy na drogy u manažérov. Vyšiel pozitívny Wayne, z Juhoafrickej republiky,

s ktorým si Slavi rozumie a pár razy boli spolu na večeri, aby ho trochu motivoval. Už na večeru spolu nepôjdu.

„Telefóny beriem. Ak nechcete ísť, dobre. Ale, budete sa musieť zabaviť nejakým iným ako čumieť do obrazoviek....“ s úsmevom odchádzal tato. Cez kopce už presvitli lúče slnka po búrke a čakalo nás Gole Alcantara – údolie rieky, ktorá

vyformovala rôzne útvary do skál. Na mieste nás však pustili iba po vstup do kaňonu, pretože čakali prívalové vody z kopcov po búrke. Voda bola ľadová, ale po nejakom čase sme si zvykli a trochu sme sa pošpliechali medzi kameňmi. Nespokojne sme vyliezli z kaňonu a dali si arancini – sicílsku smaženú ryžovú guľu. Tá naša mala mäsovú plnku a chutila ľahodne. Aby sme vykompenzovali nedostatok adrenalínu, vyliezli sme s našim Jeepom do viníc a odfotili si mestečko Castillion di Sicilia – vínne mestečko. Na uzučkej ceste sme sa vyhýbali koňom.

Keď sme otvorili dvere, dom bol vnútri uprataný. Riad, podlahy, oblečenie, Arlie mal voňavé vlasy od banánovej masky.....neveriacky sme sa dívali na tú nádheru a zhodli sa, že je fajn, ak sa deťom zoberie niekedy telefón. „*Toto je najlepší dom, aký sme na dovolenke kedy mali,*“ zdôraznil Arlie.

Spadnutý Ikaros

Cestu sme nakoniec rozdelili na 2 časti. Prvá 2-hodinová sa tiahla popod Etnu. Potom sme vošli do stredu Sicílie. Bola zlato-hnedá a suchá. Deti ožili hneď ako sa za oknami mihla tyrkyzová voda mora pri Argigento. Tešili sme sa na Turecké schody – bielu

skalú pri mori. Podarilo sa nám celkom blízko zaparkovať, no na nemilé prekvalenie sa ku skale nedalo do stať kvôli vetru. Je šmykľavá a vietor by mohol spôsobiť pády. Tak sme sa trochu pošmýkali na menších kameňoch čo trčali z vody. Vietor bol naozaj dosť silný a po chvíľke na deke, čo sme rozložili neďaleko, sme začali vízgať zubami. Arlie našiel medúzu, ktorú chcel zachrániť. Milla ležala na kameňoch a Gwen si postavila na piesku ježka.

Keď sme už mali piesku v očiach dosť,

zamierili sme do Údolia chrámov. Išla len Gwen. Starším sa nechcelo do tepla.

Miesto malo naozaj historické čaro. Asi aj sochami, ktoré boli porozostavované okolo pozostatkov chrámov zo 6. storočia pred Kristom. Gwen si chytila jašteričku a zabavil ju príbeh o Ikarovi, čo chcel letieť vysoko, no roztopili sa mu krídla. Okolo, na južnej strane sa zachoval ešte pôvodný val, ktorý slúžil na

obranu, ale aj na pochovávanie. Neodolala som a vliezla do tieňa starého olivovníka. Jeho kôra bola plná dier od zubu času. Ktovie koľko toho videl?

Ostala nám už iba 2-hodinová cesta do Masraly cez vinice. Tato jazdí už ako Sicíľčan, na stopke ani nezastaví. Keď na neho zagánim, bleskovo odpovie: „Nie, to Sicíľčania jazdia ako ja!“

Náš hrkajúci Jeep Compass vydržal. Fakt som celý čas o tom pochybovala, lebo vydával čudné zvuky. Dom, na jednu noc, je v olivovom sade. Deti sa tešia z priateľského labradora a ja prebaľujem kufre. Večera je v neďalekej Cothon pizzérii. Pizza je chutná, len ju nejako nevládzeme natlačiť. S tatom si dáme aj miestne Marsala víno. Na rozlúčku.

Prekvapenie po prilete

Raňajší let prebehov v pokoji a pri prilete sme mali prekvapenie. Úrad Jadrového Dozoru vydal druhostupňové rozhodnutie na spustenie Mochoviec. Takže bude nasledovať záväzka paliva. Tato bol dojatý. Každý deň na dovolenke makal, bol neustále na telefóne a je to tu. 4,5 rokov tvrdej makačky. Pri správach ani nedýchal....